

MAGYAR KULTÚRA NAPJA ZENTÁN MAGYAR ÉLETFA DÍJ

Ismét együtt volt a nagy család

Délvidéki központi ünnepséget tartottak Zentán a Magyar Kultúra Napja alkalmából – Átadták a Magyar Életfa Díjat

„Az életfa, a halálfa ellentétéként, a halhatatlanság általánosan elterjedt jelképe. A térben s időben továbbadódó életerőt testesíti meg... tágabb értelemben a magyarság sorsát.” (Mórocz Zsolt: Posztmodern életfa)

Zentán, a Városháza dísztermében tartották meg a Magyar Kultúra Napja alkalmából rendezett délvidéki központi ünnepséget, amely Kölcsey Ferenc Himnusz a magyar nép zivataros századaiból című versének születésnapja, Kazinczy Ferenc születésének 250. évfordulója, valamint a Kreativitás és az Innováció Európai Éve jegyében zajlott.

Az épület oszlopcsarnokában a POSZTmodern imPOSZTörOK című összeállítás fogadta az érkezőket, amelyen a fiatalok a kultúrával kapcsolatos merész és meghökentető kérdéseket tettek fel a vendégeknek. Az eseményt számos közéleti személyiség tisztelte meg jelenlétével, közöttük Nagy Ferenc, a Magyar Köztársaság szabadkai főkonzulja, Elekes Botond, az Oktatási és Kulturális Minisztérium szakmai tanácsadója, Borbáth Erika és Újfalusi Gábor, a Magyar Művelődési Intézet és Képzőművészeti Lektorátus főigazgatója, illetve igazgatója.

Az egybegyűlteket Dudás Károly Magyar Örökség díjas író, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség elnöke köszöntötte, aki örömét fejezte ki, hogy a magyar kultúra tűzhelyénél ismét együtt van a nagy család. Kitért arra is, hogy új szelek fújnak, új hangok szólnak, amit a fiatalok jelenléte bizonyít. Pomogáts Béla irodalomtörténész, a Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társasága Anyanyelvi Konferenciájának elnöke is a családi jelképre építette szónoklatát. Többek között Eötvös József-re hivatkozott, aki már az 1840-es években megírta, hogy a nemzetnek családnak kell lennie, a nemzetet a családiasság érzésének kell összekötnie.

-- Ha valóban család akarunk maradni, akkor

egyetlen reménységünk az anyanyelvünk és a kultúránk, amely mögött több mint ezer esztendő áll. Ennek a kultúrának az ereje, a gazdagsága, a szépsége, az erkölcsi nemessége jelenti számunkra az erőforrást, hogy érdemes a családi életnek ebben a melegében megmaradni. Nem szabad elfutni a világ négy sarka felé, mert ez a család létezni akar, még akkor is, ha időnként méltatlan kezekbe kerül a sorsa – hangsúlyozta beszédében és hozzátette, a magyar kultúrának sokkal többet kell jelentenie számunkra, mint bárminek, ami ma a politika felszínén zajlik.

Az ünnepség keretében átadták a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség Magyar Életfa Díját, amelyet az idén a délvidéki magyar kultúra terén végzett több évtizedes áldozatkész tevékenysége elismeréseként Barta Júlia nyugalmazott bácsfeketehegyi óvónő, a vajdasági versmondó mozgalom lelkes szervezője, Dévavári Beszédes Valéria magiszter, szabadkai néprajzkutató, szakíró, könyvszerkesztő, Gyurcsics Erzsébet nyugalmazott zombori színművész, Horváth Emma szabadkai középiskolai tanár, előadóművész, rendező, a Csáth Géza Művészetbarát Kör vezetője vehetett át. Aranyplakettet érdemelt ki Kálóczy Katalin budapesti népművelő, az Oktatási és Kulturális Minisztérium vezető főtanácsosa az egyetemes, ezen belül pedig a délvidéki magyarság érdekében kifejtett munkájáért. Plakettet kapott Bada István és Bada Johanna olvasásnépszerűsítő, a Nemzetközi Kézimunka- és Gyűjtemény Kiállítások főszervezői, Vrábel János nyugalmazott csókai rajztanár, hangszerkészítő, a népművészet mestere és a torontálvásárhelyi Pipacs Nőegylet.

A műsor alkalmat adott a Szép Magyar Könyv című pályázat eredményhirdetésére és díjátadására is. A megmérettetésen kilenc kiadó 32 könyvvel képviseltette magát. A 2008. évi Szép Magyar Könyv Díjat a zentai Vajdasági Magyar Művelődési Intézetnek ítelték oda Beder István: Háromszáz évyűírű című könyvéért, amely az újvidéki Verzál nyomdában készült. A legszebb albumot a szabadkai Életjel Kiadó jelentette meg, Korhecz Papp Zsuzsanna: Újjászületések című könyve a szabadkai Grafoprodukt nyomda terméke. Érkező pró-

za kategóriában a Vajdasági Magyar Felsőoktatási Kollégium és Lábadi Zsombor: A lebegés iróniája című műve került az első helyre -- az újvidéki Daniel Print nyomdából jutott el az olvasókhhoz.

Az ünnepi programban Miféle beszéd ez? című összeállításukkal – Krekity Olga Radnóti-díjas versmondó szerkesztésében és rendezésében -- közreműködtek a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesülete Szép Szó Műhelyének résztvevői (Hajvert Ákos, Turuc Roxána, Nešić Máté, Rókus Ármín, Rókus Zoltán, Lódi Csilla, Simonyi Lili, Szarka Ákos, Szombati Dorottya, Tamás Krisztina) és a szabadkai Garden Quartet (Zsiga Pál, Slobodan Stefanović, Molnár Viktor, Tóth Imre). Az est házigazdája Gondi Martina és Sutus Áron voltak.

A rendezvénysorozat másnap a Magyar Nemzeti Tanács, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség, az Anyanyelvi Konferencia és a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet hagyományos fórumával folytatódott a Kárpát-medencei kulturális intézetek és művelődési ernyőszervezetek vezetőinek és ifjú munkatársainak részvételével. Üdvözlőbeszédet mondott Dudás Károly, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség elnöke és Pomogáts Béla, a Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társasága Anyanyelvi Konferenciájának elnöke. Bevezető előadást tartott Korhecz Tamás jogász, a Tartományi Jogalkotási, Közigazgatási és Nemzeti Ki-

sebbségi Titkárság titkára. Értekezésének témája a Magyar Nemzeti Tanács és a vajdasági intézményrendszer kiépítése volt, amely keretében kitért a stratégiai tervezés fontosságára, a humán erőforrás hiányára is.

A tanácskozáson a fiatalok is szót kaptak, akik a saját szemszögükből vázolták egy-egy régió helyzetét, beszéltek a tevékenységükről, rendezvényeikről terveikről. A késő délutáni órákban az elhangzottak összegzéseként ötletbörzét tartottak, ahol az elképzelések egy virtuális ötletpannóra kerültek fel.

Délután az együttműködés és a közös stratégia kérdése került terítékre azon a kerekasztal-beszélgetésen, amelyen Drávaszög, Erdély, Felvidék, Kárpátalja, Muravidék mellett az anyaország és Délvidék képviseltette magát. Az elmúlt másfél év-tizedben a hálózatépítés és annak fenntartása volt a legfontosabb feladat, de az intézményesülésnek hála újabb lehetőségekkel, kihívásokkal nézhetnek szembe a művelődés „napszámosai”.

A Magyar Kultúra Napi ünnepség idején plakátján egy piros esernyős hölgy sétál az esőmosta városban. A kis piros esernyő szimbóluma végigkísérte a programokat, sugallva, hogy legfontosabb örökségüket, a magyar kultúrát is hasonlóképpen tarthatjuk a fejünk fölé, ha védekezésre, védelemre van szükségünk.

